

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
mm

En *Nye Bise*



om
den sorgelige Begivenhed,
som i afvigte Sommer fandt Sted
paa Gaarden Jolien i Surendalen,
idet Stedets ældste Son som Brud-
gom maatte forlade dette Jordiske
under sin feirende Bryllupsfest; lige-
som ogsaa hans yngre Broder maatte
frioste den samme Skæbne to
Dage senere.

Begynder saaledes:

Ugrundelig Guds Viisdoms Ord.

Vorfattet af
Erik Olsen Ronningen
1851.

Trondhjem. Trykt af T. A. Høeg.

V box 2:56

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30

mm



Officiale

mo

Glædeligste tillykke med
Gud's råb til alle i landet og
til alle der er i Guds hænde i
verden. Og til alle der er i
Guds hænde i verden. Og til
alle der er i Guds hænde i verden.
Og til alle der er i Guds hænde i verden.

Det er en

glædelig

Glædelig godesvært

in. mælde

magnevald høi

jaer

Glædelig godesvært
og høi. Ja i Høi. mælde

mel. Om Himmeriges Rige saa ville vi tale.

Ugrundelig Guds Viisdoms Ord,
Utønkelig hans Almagt stor,
Usporlige hans Veie
For os kortsynte Menivester,
Som altid underkastet er
Forandringer og Farer
Mens vor Syndvandring varer.

2.

En sorgelig Begivenhed,
I Surendals Præstegjeld fandt Sted,
Her agtes at omtales:
I Aaret attenhundrede
Halvtredsindstyve det mon stee
Paa Gaarden Jolie kaldet,
Som folger forefaldet.

3.

Den ældste Son han agtede
I Forbund med en Kjærste
En Bryllupsfest at holde;
De Slegte og Venner samlede
I den Anledning, som vi see
De Fleste monne gjøre,
Der Brudesmykke føre.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30

mm

0

4.
Det var en Sondag at han hen
Til Kirken agted' med sin Ven
Samtlig' med sine Gjæster,
For der at sammenknytte sig
Til hende, som oprigtelig
Ham Trostabs-Haanden rakte
Saavidt som Lovtet strakte.

5.
Den Wegfestanden stiftet har
Han knytted' mellem disse Par
Et Baand saa fast urokket,
Som Ingen uden Livets Gud
Oplose kan ved Dodens Bud.
Det sorgelig' Tilfælde
I Korthed her at melde.

6.
Om Dagen før de reiste hen
Til Kirken — klaged' Brudgommen
Over en Sygdoms Smerte,
Som endda kun lemældig var;
Han tænkte, snart den overgaer,
Og kunde ikke ane
Den Guds bestemte Bane.

7.
Desværre tiltog Sygdommen
Alt meer og meer om Dagen hen.
Det er jo at beklage,
At man ei paa sin Hæders-Dag
Kan være fri for Sygdoms Slag:
Gid vi tiltakke tage
Som det mon Gud behage!

8.
Her see vi hvor ubidendej gaar videt mæ
Vi er i Herrens Styrelse mæ mæ
Og forud Intet kjender; mæ mæ mæ
Thi Alt det, som os forestaaer, mæ mæ
Aldeles ubemærket gaaer mæ mæ mæ
Igjennem Tidens Alder mæ mæ mæ
Indtil Gud os bortkalder.

9.
Havde den Brudgom før vidst af
At han til Bredden af sin Grav
Var allerede kommen,
Da havde han, trods Verdens Kunst,
Vist ladet Saadant blive omsonst,
Men blot bestræbt at blive
En Brudgom i Guds Rige.

10.
Den anden Dag den overgik mæ mæ
Sædvanligvis med Dands og Drif, mæ mæ
Og Fred og ingen Fare,
Endført at deres Brudgom med
Sin Sygdom, end, jo mere leed,
Ja neppe komme kunde
Af Sengen nogenlunde.

11.
Da nu alt Aftenstunden kom mæ mæ
Og han med Bruden sin saa from mæ mæ
I Brudebæk skuld' sidde, mæ mæ mæ
For Gaver der at tage mod, mæ mæ mæ
Han kjendte sig ei dertil god, mæ mæ mæ
Men Sædet snart mon vige mæ mæ mæ
Og hen til Sengen ile.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30

0 mm

12.

Den tredie Dag svant ligesom
Den anden, der nu taltes om,
Med Lytighed og Glæde,
Saasom ei Alle hanede
Til Brudgommens Besværelse;
Hans Smerte større bliver
Hvert Dieblit, som iles.

13.

Snart blev forvandlet Sorg af Fryd,
Snart Piben sit en anden Lyd:
Snart bleve de omviklet
Med Slør, som mørke Farver bar dand
Og al Vellystighed bortta'r,
Ta midt i Frydens Dage
Al Glædens Glands bortjage.

14.

Om Natten tiltog Sygdommen
Alt meer, mod fjerde Morgenens
Den meget stærkt begyndte;
Snart sikkre Tegn til Døden var,
For Alle syntes aabenbar,
Inden saa Timers Stunde
Tydelig vises kunde.

15.

Det var ei længe forend han
Betaget blev al sin Forstand
Og Ingen kunde kjende
Af dem, som omkring hannem stod
Med haablost Bryst, beængstet Mod;
Nei ikke sin Veninde
Han kunde da gjenkjende.

16.

Nu vidste han ei mere af
Han Slægt og Benner samlet har
Sin Bryllupsfest at feire;
Han kjæmped' haardt med sidste Stund
At slumre hen i Dødens Blund;
Snart sidste Suk mon drage
Og Afsted fra dem tage.

17.

Knap fatter menneskelig Forstand,
Pennen det ei beskrive kan
Hvad Tilstand der mon blive,
Da hver en Gjæst sit høre og see
Den Brudgom lagt ved Dødens Lee
At da hvor mangen Taare
Fled ud af Dine saare.

18.

Den unge Brud her yntes mest,
Som inden saa faa Dages Rest
I eenlig Stand mon blive;
Det gjaldt om Taalmod, stadigt Haab,
Til Gud oprigtig Bon og Raab.
Han Trost til Enker ose,
Som Egtebaand mon løse!

19.

Paa Grund af den Tildragelse,
Der foregik med At og Bee
Og Sorg og Klagetone,
Strax Gjæstebudet hævet blev,
For hjem at reise En og Hver
Og tilbage efterlade
Dem Sorgen meest mon plague.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

20.

Ta hver Fornuftig, Lænkende
Vil vist fuldkommelig indsee
Det Modgang nok mon være,
Især for dem, som nærmest er,
Paarorende og Venner fleer;
Men her er meer tilbage
Sorgmodigt at andrage,

21.

Den yngre Son han ogsaa var
Næst ældst den, jeg omtalt har,
Besvært af samme Sygdom;
Snart ogsaa han Dødstegnet bar
Og inden Kort affælet var,
Med Broderen mon flytte
Til Gravens skumle Hytter.

22.

Lungt var det vist for disse To
At fare hen til Gravens Boe,
Især i saa Tilfælde;
Men hvor skal man da flyve hen
At undgaae Doden, xædsum Ben
Nei ingensteds paa Jorden
For den er sikkret vorden.

23.

Hvor ykkelig var det ei dog
At see de tvende Brodre tog
Samtlig' sin sidste Afsted
Fra sin' Forældre, Slaegt og Ven,
Saa pludselig at fare hen,
Bed sidste Farvel vige,
Et Ta og Amen sige.